

Iloinen pieni veijari

Reficul oli pieni veijari, johon tutustuin heti ensimmäisenä koulupäivänäni. Sää oli sateinen ja keinuin pihamaalla, kun tummatukkainen poika tuli luokseni ja kertoi etsivänsä ystävää. Yllätyin, koska yleensä kulutin aikaani yksin.

Siitä päivästä lähtien olimme erottamattomat. Koulu- ja kotimatkat viihdyimme toistemme seurassa. Juoksimme metsissä, kivitimme ruostuneita pyöränrunkoja ja kiipeilimme puissa. Kaikkea sitä, mitä pienet pojat tekevät vanhempiensa ulottumattomissa.

Lintasimme uskonnontunneilta ja heittelimme talonmiestä mädillä munilla. Reficulin ansiosta emme koskaan jääneet kiinni, koska hän tiesi lähimmät oikopolut ja piilopaikat. Olimme aina pienissä tai vähintään keskisuurissa vaikeuksissa.

Heti kevään tultua rakensimme puumajan lähimetsikköön. Maalasin jopa seinät ja peitimme ikkunat jätesäkeillä. Reficul keräsi vanhaan hillopurkkiin satoja lemmikkikärpäsiä, joita syötimme varastamallamme sokerilla. Hän julisti olevansa niiden herra. Minua nauratti.

Sinä keväisenä iltana teimme verivalan. Aivan kuten elokuvissa, jossa vannotaan ikuista uskollisuutta. Reficul kertoi suojelevansa ja auttavansa minua, jos vain toteuttaisin yhden toiveen. Sen ainoan, jota hän minulta ikinä tulisi pyytämään. Lupasin.

Vuodenaika vaihtui vähitellen kesäksi ja elämä hymyili. Kaikki tuntui onnistuvan. Kaveruutemme oli parasta, mitä pystyin kuvittelemaan ja isommat pojatkin jättivät majamme rauhaan. He tuntuivat karsastavan metsikköämme.

Reficul osasi kertoa mitä ihmeellisimpiä tarinoita. Hän näytti maailmoja, joista en voinut edes uneksia. Sain kaiken mitä osasin pyytää. Karkkia, rahaa, leluja. Hän oli ehdottomasti paras kaverini. En tarvitsisi muita enää koskaan.

Aika kului, mutta ystävytemme pysyi vahvana. Nauroimme ja paikasimme Reficulin kanssa kättä. Hän oli toteuttanut osansa ja olisi takaisinmaksun aika. Yhteinen matkamme tulisi jatkumaan ikuisesti, tuo iloinen pieni veijari lupasi.

06.02.2018 Mika Keränen